

היה הוא האלקים, וככל היה הוא האלקים היה הוא האלקים, לפי שעי
 עבודת התשובה, שניא למעלה מעבודת הצדיקים, נמשך ענין היה הוא האלקים כי
 מעמים, וכדאיתא במדרש "נאמר בניניו אנכי ה' אלוקי בְּכַרְמֵל יאמר כפול ה' הוא
 האלקים ה' הוא האלקים, ומבואר בלשון "שכניו היו ישראל בדרגת צדיקים, ועי
 עבודת הצדיקים (תומצ) נמשך ענין היה הוא האלקים פעם אחת, משאיכ בו
 התמלא עי התשובה המשיכו היה הוא האלקים כי פעמים, והוא עי זה ששמי
 סובב אנכי ה' אלוקי, אנכי פעם אחת, משאיכ גבי תשובה כלבני אנכי הוא גי
 למעני גי, אנכי כי פעמים, לפי שעי העבודה דומצ יותר מהמשכה שעי העבודה
 משאיכ ההמשכה שעי עבודת התשובה היא למעלה יותר מהמשכה שעי העבודה
 חתומצ, דוהו גיכ מיש אנכי הוא גי למעני (והרג) בדיל שמי, עי בווי שמי
 הגדולי, ולמעלה יותר בווי ה' הוא ועמו כלבו, לפני הצמאום.

8

8 והענין הוא בנה, בווי הוא האלקים יש כי פירושים ועיניו: (הא שם
 הצמאום דאלקים הנה היה דוהה היה הוא לשון מהוה, וכל ההתחוות
 הוא משם היה, אלא שבכדי שיהיה ההתחוות במעלה בווי יש דובר נפרד, הנה זהו
 עי שם אלקים שהוא מעלים ומסתיי על שם היה, כמישי כי שמש ומגן היה אלקים.
 והנה היה הוא האלקים, דוהם שהתחוותו במעלה בווי, ועי העבודה דוהמצי
 באשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, וליכ פעמים אלקים נאמר במעשה
 באשית, שמצד זה נעשה העולם ליש דובר נפרד, הנה עי כא הציווי ידעת גי כי
 היה הוא האלקים, שגם שם אלקים המצמאום ומעלים הוא היה, דוהי האלקים כולא
 זה, ולכן באמת (כמו שהוא לגבי הקב"ה) אינו מסתיי כללי, ועי העבודה דוהמצי
 מאשכים גילוי שם היה בעולם, דוהו מיש אשר ברא אלקים לעשות, לעשות
 לחקוי, שצריך לחקו את ההסתר דשם אלקים, ולהמשיך גילוי שם היה בעולם, כמיש
 (לאתווי), ביום עשית היה אלקים ארץ ושמים, שנזכר כאן גם שם הוה, כי עי עבודת
 האדם, לעבודה ולשמרה (חורה ומצותים) נמשך גילוי שם היה בעולם, ונעשה אלה
 תולדות השמים והארץ גי, תולדות מלאי, ועד לאלה תולדות סוף, תולדות
 מלאי, שהוא למעלה יותר גם מאלה תולדות השמים והארץ, כי עי העבודה

- (1) מדרש אנדר, ובה נמישי (לביאוי) שומטים ה. ג. יחור כ. ב. (19) דיה שובה היה
- (2) (20) ישעי טו. כה. ראה פרישי שומטים שם. (21) לעית שם רד"ג. וראה גם דיה אנכי
- (3) אנכי תרתי (קרבן לאוהב) (22) ראה דיה אנכי שם: למעני בדיל שמי שזוא בווי מל
- (4) דאם. (23) לעית שם פ"ב. (24) ששעוהוא רידי. וראה ותיג רגו. ב. סודס שיא פ"ב
- (5) תרתי. (25) תללים. (26) וראה ששעוהוא פ"ב. (26) באשית א. א. (27) תמיז
- (6) תרתי. (28) ששעוהוא פ"ב (29) באשית ג. ג. (30) ראה כ"ד פ"א, ו נבשרי
- (7) שם שם. (31) באשית פ"ב. (32) שם. טו. תביע עה"פ. (33) כ"ד פ"ב. (34) דוהו ל"ה. כ"ד

בס"ד. ש"פ האינו, שבה שובה התשמ"א.

4 שובה ישראל עי ה' אלוקי, ידוע בה זיק רבתינו נשיאנו, מהו אמרו עי היה
 אלוקי, ודבאוהו הולל להוי אלוקי. וגם מה שנקט כי השמות היה
 ונבשרי שאמר כאן שובה ישראל, ושם ישראל מואר מדרגה הגעילית
 שבשיראל, דבני נחלקים בכלל לבי מדרגות יעקב ישראל, ושם ישראל הוא עיש כי
 שרית עם אלקים ועם אנשים וחולי, שמה מבו שמדבר כאן בענין שלימות
 התשובה, וכמוכר גם ממה שהתמורה (שבת) תשובה היא שובה ישראל, שהתשובה
 אשבת תשובה היא דוהה נעילית בתשובה עלאה, דוהה שבת אוניות השב, היא בווי
 תשובה עלאה, ובחשירע גוסא [שיש בה כמה דדוהה] הוא תשובה נעילית שוהי ציל
 כל ימינו גם כמי החול) בחשבה עלאה, (שמה מבו, ששבת היא דוהה נעילית
 בחשירע גוסא ובפרט בשבת תשובה, שמתקן ומעלה את כל שבתות השנה) (כמבואר
 מבחי הארז"ל, בענין ד' הימים שבין ר"ה ליהושע, שיש בהם כל י' ימי השבע,
 ששבת הראשון בשבע שמיים אלו מתקנים ומעלים את השבתות וכל השנה, כי
 עצי ביום כי וכו', ובשבת תשובה מתקנים ומעלים את השבתות וכל השנה, כי
 בחשבה דשבת תשובה היא נעילית גם מהתשובה וכל שבתות השנה, (והתשובה היא
 הצמאום יום הכפורים, דוהי בני, כי ביום הזה יכפר יליכם מי לפני ה' תשובה,
 לפני ה' דוקא למעלה משם הגי, ועוד יותר מזה אמר יכפר עליכם כלם מאן
 דלית לי שם ידיעא ולא אתפס בשם כווי, ולמה אמר כאן עי היה אלוקי.
 7 ב) ודרדע הביאר בוהי, דמיש שובה ישראל עי היה אלוקי הוא ענין יחוד היה
 ואלקים כמישי וידעת גי היה הוא האלקים, שדאי ידיעה נעילית ביותר,
 כמבואר בוהי, ולכן אמר שובה ישראל עי היה אלוקי, כי ענין התשובה שיד
 ידיעה או כמישי (גבי ענין התשובה שוהי בווי הכרמל): ויאמרו היה הוא האלקים

- (1) השע ז"ה. ב. (2) לעית שיש טו. ריש ע"ב. ריהו זו תרתי, ובני. (3) ריהו זה תרתי
- (4) וכו'. (4) ישלח לה. כה. ראה לעית שם טו. ג. שענין שובה ישראל הוא עי מה
- (5) ששעוהו דוקא אומרים מלה לוי ה' השטן, כי דוקא למתי העבודה קודש (שפע ישראלי), גיכ שיש ומה
- (6) ומהש דוד יאמר מלח לו כ"ו. (6) אהיה ספי. (7) שם מ"א (ק"ה ס"ב). (8) שער"כ ודוהי ע"ה.
- (9) לפני דודש (ה') מידו הארז"ל במסופו מ"ה ס"ה ימי תשובה פ"א מ"א. (9) להעיר מלקיית האינו ע"ה.
- (10) וריכ נשאר שמת שמתו שהה השבת של כל שבתות השנה, עי הניל (במיום) מכובי
- (11) מתיי הארה ממני. — שגם והתשובה לשבת תשובה מעלה בכל שבתות השנה, עי הניל (במיום) מכובי
- (12) — ראה לענין שיש והספדו ז"ל. (10) אהי טו. ל. (11) לעית אחי כו. ג. שיש טו.
- (12) לעית אחי כו. (13) ראה לעית דיה שבה ישראל (הש') ריהו זה תרתי (במיום).
- (14) החותה ה' למ. (15) דיה כה. ג. קטא. 8. ובהה החתוב במסופו להניע מנות אוחות
- (16) א. חתולא. (16) פ"א י"ה. למ.

כ"ד.
 כ"ה.
 כ"ו.
 7

נמצא בכל הבחינות דגשמה, עד בבחי עקב שבה, וגם בבחי עקב שבגוף, וגם כד' אמות (שמתוך לגוף האדם), שלכן ד' אמותיו של אדם קונו לו, כמבואר בכ"מ, והוא המעלה דשופר על חצוצרות, כמדול"ג שופר מאריך וחצוצרות מקצרות שמצות היום בשופר, כי העבודה דשופר היא בעצם הנשמה שהיא חד ממש עם העצמות, למעלה מענין שתי חצאי צורות.

2

ח) וזהו ג"כ שופר מאריך, דענין הארכת הוא זה למעלה והו למטה, כי העבודה דשופר מבעת בהעצם (בעצם הנשמה ובעצמותו תי) שלמעלה, מכל הגילויים (ארכות למעלה), שהוא נמצא כגל גם בהתקב (ארכות למטה), ועיי' נשלמה הכוונה דדירה לו יח' בתחונתו, בבי הענינים, לו לעצמותו ובהתחונתו. אלא שצריך גם לבחי הגילויים, וכמו בדירת מלך ברב שצ"ל (נוסף על העיקר, דירה לעצמות המלך) דירה נאה וכלים נאים, לכן צ"ל גם חצוצרות, ומצד החיבות שבוה בשמעים כי הקולות (חצוצרות ושופר), אבל מצות היום בשופר, לפי שיעקר העבודה בריה הוא העבודה שמצד עצם הנשמה שהיא חד עם העצמות.

3

ט) וזהו מה שנעשרת ימי תשובה (עשרה ימים שבין ריה ליוה"כ) מפסירם שובה ישראל עד הרי אלמין, כי ימים אלו שבין ריה ליוה"כ, הם בדוגמת ריה ויוה"כ, ולכן כמו שראש השנה הוא בחי ראש שממנו נמשך החיות לכל ימי השנה וגם אחר ההנהגה בכל ימי השנה היא כפי אופן ההנהגה וההחלטה דריה (כמבואר בארכות בעט"ד בראשו), ועיי' הוא גם יוה"כ, שנקרא ג"כ בשם ראש השנה, ולא עוד, אלא, שיוה"כ הוא בחי נשמה ופנימיות, עיי' גם בהי ימים שבין ריה ליוה"כ שהם בחי ראש שמהם נמשך על כל ימי השנה, ועיי' דאיתא בבבלי האר"ז (בב"ל ס"א), יל עדיין שמיום הראשון דשבוע שבו ימים אלו, נמשך על כל יום ראשון שבמשך השנה, ומיום שני ד' ימים אלו על כל יום שני וכו', ומשבת תשובה על כל שבתות השנה, ולכן יהיגמט שני הענינים דהעלאת והמשכה בשופר דריה ובאמירת י"ג היא הוא האלקים נבעלת יוכיכ, עיי' הוא בהתשובה בימי בהתשובה (שניניה) ובמרט בשבת תשובה, הראש דכל שבתות השנה, שבת אחרית השנה, שיש בה כ' ענינים אלו, ולכן אומרים או שובה ישראל עד הרי אלמין, שכולל

5

68 שהיה היא העצם של כל מריגות הפרטיות - ראה בארכות עומרים ענינה של תורה המסודת פ"ד (69) אבי שבע הקיש פ"ד ד"ה אהה אוח לאורפ"ש (ברוקלין, תש"ב) ע"י 10. (70) כ"מ. א (71) עומרים ה"ל 250 ר"ה כ"ב, ב ובמשנה. (72) ד"ה וביים שמחנכת הרי"ז (במס' ד"ה אבי שם (בתחלת ובמס' 74) ר"ה כ"ב, א. (75) יוחסאל מ. א. והוא לקי"ז ר"ה כ"ב, א. ונתמסו שם. (76) לקי"ז שם נ"א, א. (77) כמו שבשבת ויכלו ג' דהשבע שעני ומיני מתברר השבע הבא. ה"ה עיי' עיי' בננוע לוראש והאגריים.

כמו שמתלבש בשם אלקים, ונעשה אלקים כחך וחיותך. והוא ג"כ מה שאומרים נבעלת ויוה"כ, פ"ד ע"פ הרי הוא האלקים, כי בעשיית גופא [שאו התשובה היא יפה ביותר ומתקבלת היא מיד] עיי' התשובה הוא כיוה"כ, כמיש והמכ"ס יום הכפורים הוא זמן התשובה לכל כי והוא קצ מחילה וסליחה לישראל כ"ו, וכיוה"כ גופא עיי' התשובה הוא בתחלת נעילה (גמר היום) שאו הוא נעילה שערס ונמצאים ישראל ומלכו בלחודוהי, לכן אומרים או ד' פעמים הרי הוא האלקים, שיש בוה כ' ענינים הג"ל. ענין העלי (מלמעלה) בעצמות אוא"ס, וכידוע דענין הרי הוא האלקים (שאומרים נבעלת יוה"כ) הוא מה שד"א (הרי) בעלותו לעתקא כאלקים יחשב, וענין ההמשכה מלמעלה (בהי) לשון מהוה ועד כמו שמתלבש בשם אלקים, דזהו מה שאומרים זה ד' פעמים בכדי להמשיך בבחי דית, וי"ל דזהו ג"כ מה שאומרים או שמע ישראל הרי אלמין הרי אחד פעם אחת ובשכמ"ז ג' פעמים והרי הוא האלקים ד' פעמים, שמע ישראל ג' פעם אחת והרי העלי מלמעלה, ובשכמ"ז ג' פעמים והרי הוא האלקים ד"ס הריע והמשכה מלמעלה בכל הע"ס (ג' מוחין ו' מדות).

1

ז) ויש לקשר זה עם הכתוב וביים שמחנכת ג' התקעתם בחצוצרות ג"ה, וידועה חורת הדימה, שתי חצוצרות שתי חצאי צורות, ומבואר בהפאר"ה דענין שתי חצאי צורות הוא בבחי הגילויים (צורה מורה על גילוי, ששם שייך לומר שהקב"ה ובכ"ס הם שתי חצאי צורות שמשלימות אח' משאי"כ בעצמות, ישראל וקב"ה הם חד ממש, ואין שייך לומר שהם ב' חצאים), וכמ"כ הוא גם בענין שתי חצאי צורות שבנשמה, חלק הנשמה שלמעלה ראש שבנשמה וחלק הנשמה שבגוף (בחי ג"ה) רגל שבנשמה, שזהו דוקא בבחי הגילויים שבנשמה, דגם ראש שבנשמה הוא עד בחי חיי שיש לה שייכות לבחי רגל שבנשמה (נשמה שבגוף), שלכן נקראת בשם מול לפי שהיא מולת ומטמת להארת הנשמה המלוכשת בגוף, משאי"כ בחי יחידה ובמרט עצם הנשמה, עם היווה כוללת את כל הכחות, ולמעלה יותר, נושאת את כל הכחות, היא למעלה מבחי מקור ושייכות לבחי הגילויים, והוא (הקב"ה)

א"ל
א"ל
א"ל

57 רמב"ם שם פ"ב ה"ז. 58 שם ה"ז. 59 ראה ח"ג ל"ג, א. 60 לקי"ז שם ט"ו, ר"ש ע"ד (ממה ט"ו מ"ט זמ"ט). 61 ראה בש"ה שצריך לכוון למס"פ. 62 כנב"ח והאריך (מיוזו וכ"ר) מבואר באור אור לגמרי - אבל ע"פ משנ"י בריה יחידה חצ"ד (חש"א) וחש"י ור"ל, ובשכמ"ז... אמר"ט ג"כ, ובעצמו הוא בהמדות והמדות ע"פם תג"ח... והרי הוא האלקים זהו העבודה כמע"ל... לכן אמר"ט זה ד"ס להורות דענין זה י"י קנוע בכל מזה מזה פש"י, הי"ע ד"ש (גם) כיווה שמונ"ב בעבודה ובהמשכה מלמעלה - א"ל י"ל גם כמבואר במ"מ. 63 בתולדות דידן, י"ד. 64 אור"ח ע"ד ושלח. והוא ד"ה וביים שמחנכת ט"ו, ה"ע 35. 65 ד"ה אבי אבני חרפ"ז, וראה זה המשך מע"כ ומש"כ. 66 ראה ד"ה וביים שמחנכת תג"ל פ"ד. 67 משאי"כ בחי ח"י - ראה לקי"ז שם העבודה פ"ד (ע"י 33).

כי הענינים, העלי דבתי ישראל (זיא) נהוין עד (מלכות) לבתי הרי אלעד הינו לעצמות ארצ'ם שלגני הרי כאלקים יחשב, ואחרי ההמשכה (מנצמות-ארצ'ם לבתי הרי אלעד, הינו לבתי הרי כמו שנעשה אלעד, בתי וחיות, וכל זה נעשה עי שובת סופ, הזשובה שמצד עצם הנשמה, און דער קער פון חידה (מנוה גמער השוכה בבתי ישראל ראש שבגשמה, ועי' רגל שבגשמה) ועי' נעשה המיי מהגלות, גאולה הפרסית, ואחרי, גם גאולה הכללית, כביאת משיח צדקנו שאנא לאתנא צדיקית בחיובתא, שגם זה שייך לבתי חידה, כידוע שמשיה הוא בתי חידה, שיהי פדה בשלום נפשי גי פדאי לי ולבני מבין האמות, כגאולה האפיתית והשלימה עי משיח צדקנו, בקרוב ממש ובעגלא דידו.

מז' אהרן סיד, (9) הובא בלישית שמיצ' צב ב' שיה' נ' סער, ובכ"מ (תנ"א) וצ"ל סג.
 ב. (10) פרמ' תר"ט ע' 202 בעט' הירמ', (9) תהלים נה, י"ב ברכות ה, א.

בס"ד, אור לייג תשרי, היולא דכ"ק אומרו מהר"ש, ה'תש"מ.

בסוכות תשבו שבעת ימים כל האורח בישראל ישבו בסוכות (והטעם על זה) למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני בהוציא אותם מארץ מצרים גוי, ומלשון הכתוב (למשן דעו גי') למימי' שידיעה זו היא (לא רק עיני' במונת המצוה, אלא) חלק בקיום המצוה (כדמוכח גם מלשון כ"ק אודי' בשולחניו), וידועים דייקי' רבותינו נשיאנו ביה, מה נוגע כ"כ ידועה זו עד שהיא חלק מהמצוה, וגם מזה בסוכות תשבו, הרי סוכה הוא בתי מקיף ועיני' ההתיישבות (דתשבו כולל גם הפירוש דהתיישבות) שייך בבתי' פנימי' וקאי, ומהו שאומר בסוכות תשבו מוכח שגם לאחורי הישיבה נשאר הוא בתי' מקיף, ועיני' ההתיישבות צ"ל בבתי' המקיף, גם צ"ל מיש כל האורח בישראל ישבו בסוכות, הרי הציווי בסוכות תשבו הוא לכל ישראל ומה מוסיף בכל האורח בישראל ישבו בסוכות? ובהציווי בסוכות תשבו אומר שבעת ימים משא"כ בהציווי כל האורח גי' אומר ישבו בסוכות סתם, והנה מפורט זה (כל האורח בישראל ישבו בסוכות) למדי' דכל ישראל ראוים לישב בסוכה אחת, וצ"ל, הרי עיני' האחדות דכל ישראל (ענין אתם נצבים היום כולכם) הוא גם במשן כל השנה, ועד שמצות אהבת ישראל (שהטעם לזה הוא כל האורח כלה ואיך פירושה אחד לכולנה (ענין האחדות) כמבאר בתנאים) היא כל האורח כלה ואיך פירושה זהאי, היינו שכל מצוה היא כמו פירוש ופרט בעיני' האחדות דכל ישראל, ולמה מודגש זה במצות סוכה דוקא, וגם צ"ל מיש (לפנינו) ולקחתם לכם כיום הראשון פרי עץ הדר כמות תמרים וענף עץ עבות וערבי נחל, וידועי' שמצוה זו יש לה שייכות לענין הסוכה, שלכן מצוה זו המבחר שנסילת ד' מינים הרי' בסוכה, דהוה גם השייכות דנטילת ד' מינים לבתי' חידה (כדוגמת למען ידעו דסוכה) כדאיתא בכתיב האר"י-ל, שענין כוונת הענינים דלולב הוא להמשיך דעת לנוק דדא העומדת בחזה דדא (שלכן צריך שהלולב ומיניו יגעו בחזה).

- (1) אמרו כג, במדב, (2) כיח אר"ר ר"ס תרכב, (3) אר"ח שם, (4) ראה המשן וככה ט"ל פ"ד, דין בסוכה תשבו שבעת ימים, ועי' (5) המשן תר"ט ע' כב, שם, ד"ה בסוכות תשבו שבעת ימים, תשרי, ועי' (6) ד"ה ת"ל תשרי, (7) ד"ה בסוכות שבתה' 5, ועי' (8) סוכה כ"ב, וראה לע"ש ח"ט ע' 348 ופ"ק, (9) ר"ס נצבים, וראה לקו"ט שם, (10) פרק לב, וראה גם סה"פ לתפי' מצות אהבת ישראל, ענינוס אהבת ישראל, (11) שבת לא, א, (12) ראה סה"פ שם כ"ב, (13) אמרו שם, פ, (14) סידור שער הלולב, רס"ה, ספ"ה, המשן תר"ט ע' לב, ובכ"מ, (15) סידור אודי' לפני הלל, (16) מ"ח פ"ט י"ב משה ושכח מ"ה מ"ג - והבא ונמכר מסודר רס"ה, המשן וככה ת"ל פ"ד ואל"ל, המשן תר"ט שם, ועי'.